

ditorlandene fra De Forenede Stater i såkaldt „betinget“ *Marshallhjælp* et beløb svarende til de trækingsretbeløb, der faktisk kom til udbetaling. Danmark fik under den første betalingsoverenskomst tildelt 11,9 mill. \$ i trækingsrettigheder og afgav samtidig 5,1 mill. \$ i trækingsrettigheder, således at Danmark netto modtog 6,8 mill. \$.

Omend den første betalingsordning ydede et værdifuldt bidrag til lettelse og udvidelse af samhandelen mellem de deltagende lande gennem den indførte begrænsede ombyttelighed og den ved hjælp af trækingsrettighederne mindskede risiko for guld- eller dollarbetalinger i de tosidede betalingsforhold, blev det dog klart, at systemet ikke var tilstrækkeligt smidigt og vidtgående til at danne grundlaget for en omfattende liberalisering af handelen, og at de på forhånd fastsatte trækingsrettigheder betog landene den nødvendige tilskyndelse til at søge tilvejebragt ligevægt i deres betalingsforhold overfor de andre deltagende lande som helhed.

Den anden overenskomst om intereuropæiske betalinger og kompensationer af 7. september 1949, der blev ratificeret af Danmark den 21. november 1949, søgte — uden at fravige de til grund for den første betalingsordning liggende principper — at afhjælpe visse mangler ved den første overenskomst. Man bibeholdt trækingsretssystemet, men 25 pct. af de ydede trækingsrettigheder blev gjort „multilaterale“, så at de efter visse regler kunne anvendes til dækning af underskud i hvilket som helst af de deltagende lande. Desuden indførtes nye og videregående regler om adgang til i årets løb at revidere størrelsen af de tosidede trækingsrettigheder under hensyn til betalingsforholdenes faktiske udvikling. Danmark fik under denne overenskomst tildelt trækingsrettigheder til et beløb af 22,6 mill. \$ og forpligtede sig til at stille 5,775 mill. \$ til rådighed som tosidede trækingsrettigheder til andre lande.

Under forhandlingerne i OEEC i efteråret 1949 om den gradvise afvikling af de kvantitative indførselsrestriktioner i de deltagende lande blev det erkendt, at de hidtidige på tosidede betalingsaftaler baserede betalingsordninger ville være